

177 - وَعَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا حَطَبَ احْمَرَتْ عَيْنَاهُ، وَعَلَّا صَوْتُهُ، وَاشْتَدَّ غَضَبُهُ، حَتَّىٰ كَانَهُ مُنْذِرًا جَيْشًا يَقُولُ: «صَبَّحَكُمْ وَمَسَّاْكُمْ» وَيَقُولُ: «بَعْثَتْ أَنَا وَالسَّاعَةَ كَهَاتِئِينَ» وَيَقُولُ: بَيْنَ إِصْبَاعَيْهِ؛ السَّبَابَةِ وَالْوُسْطَىِ، وَيَقُولُ: «أَمَّا بَعْدُ: فَإِنَّ حَيْرَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ، وَحَيْرَ الْهُدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَشَرَّ الْأُمُورِ مُحْدَثَاتِهَا، كُلَّ بِدْعَةٍ ضَلَالٌ» ثُمَّ يَقُولُ: «أَنَا أَوْلَىٰ بِكُلِّ مُؤْمِنٍ مِّنْ نَفْسِهِ، مَنْ تَرَكَ مَالًا فَلَأَهْلِهِ، وَمَنْ تَرَكَ دِيْنًا أَوْ ضَيْعَاءً، فَإِلَيَّ وَعْلَيَّ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ. [867].

177. Жобир розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам хутба қилганларида кўзлари қизариб, овозлари баландлаб, ғазаблари шиддатли тус оларди. Ҳатто «Олдингизга субҳидамдаёқ етиб келади! Олдингизга кечқурун етиб келади!» дея қўшиндан огоҳлантираётгандек бўлардилар. У зот икки бармоқларини – кўрсаткич ва ўрта бармоқларини жуфтлаб, **«Киёмат билан мен мана шу иккисидек юборилдим»**, дердилар. У зот яна шундай дердилар: **«Аммо баъд: энг яхши сўз Аллоҳнинг Китобидир. Энг яхши ҳидоят Мухаммаднинг ҳидоятидир. Ишларнинг ёмони бидъатдир. Ҳар бир бидъат залолатдир»**. Кейин яна шундай дер эдилар: **«Мен ҳар бир мўминга унинг ўзидан ҳам ҳақлироқман. Кимдан молҳол қолса, аҳлига бўлади. Кимдан қарз ёки қаровчисиз оила қолса менга, менинг зиммамгадир»**.

Ином Муслим ривояти.

NUBUVVAT MARVARIDLARI